

Gerard van Gemert
Spelbederf

8

‘Wat ben je laat.’ Stijn liet zijn horloge aan Storm zien.

‘De wedstrijd begint over zes minuten.’

Storm haalde zijn hand door zijn natte haren.

‘Ik zat te gamen en was de tijd vergeten.

En daarna moest ik nog douchen.

Maar het geeft toch niet als we iets te laat zijn?’

Stijn dacht daar anders over. Als hij naar een wedstrijd ging kijken, ook al was het in dit geval

‘maar’ een wedstrijd van de D1 van FC Rapitas, dan wilde hij die vanaf het begin zien.

‘Nou, kom op, fietsen.’

De twee voetbaltalenten reden de weg die ze als junioren zelf zo vaak hadden gefietst.

Nu ze bij het grote Kick ’69 speelden en zelfs al regelmatig bij de selectie van het eerste elftal

zaten, gingen ze toch nog regelmatig bij hun oude club kijken. Als ze zelf op zaterdag

moesten voetballen, gingen ze zondagmiddag bij het eerste van FC Rapitas kijken.

Of, als ze zelf op zondag moesten spelen, zoals nu, gingen ze op zaterdag bij een jeugdwedstrijd kijken.

‘Hoe laat moeten we vanmiddag bij het stadion zijn?’

Storm haalde een plastic zakje met een boterham tevoorschijn en deed een poging

het met één hand te openen.

‘Heb je nog niet gegeten?’ Stijn dacht aan de strenge eisen die Kick ’69 aan het eetpatroon van zijn spelers stelde.

Een goed ontbijt was een van de belangrijkste.

Storm nam een hap. ‘Jawel,’ antwoordde hij met volle mond. ‘Maar ik heb nog steeds honger.’ Hij kauwde verder en slikte de hap door. ‘Maar dat was geen antwoord op mijn vraag.’ Stijn zuchtte. ‘Ik lijk je secretaresse wel.’ Hij keek opzij naar zijn vriend, maar die bleef recht voor zich uit kijken. En met een hoog stemmetje ging Stijn verder: ‘Stijn, hoe laat trainen we? Stijn, hoe laat moeten we bij het stadion zijn? Stijn, weet jij waar mijn onderbroek ligt? Stijn, wil je mijn billen even afvegen?’ Storm schoot in de lach. ‘Dat is niet waar,’ protesteerde hij. ‘Dat laatste heb ik nooit gezegd. Mijn billen veeg ik altijd zelf af.’ ‘Nou, het is dat je mij hebt, anders zou je negen van de tien keer te laat komen.’ Stijn probeerde zijn lach in te houden. De schaterlach van Storm was namelijk nogal aanstekelijk. Storm stopte zijn lege broodzakje in zijn jaszak. ‘Dat is waar, Stijnie. Als ik jou niet had, speelde ik nu nog in de B1 van FC Rapitas.’ Hij probeerde serieus te klinken, maar de lach klonk door in zijn stem. ‘Jij zorgt ervoor dat ik altijd op tijd ben, dat ik op tijd ga slapen, dat ik goed eet en dat ik mijn billen op tijd afveeg.’ Er klonk een snik toen hij het laatste woord uitsprak. Stijn grinnikte. ‘Als ik het zo opnoem, dan ben je eigenlijk een soort moeder voor me.’ Storm beet op zijn onderlip. Stijn reageerde niet.

Storm liet zijn blik over zijn vriend gaan.
‘Eigenlijk lijk je wel een beetje op mijn moeder.
Als je er ook nog voor zorgt dat je krullen
in je haar krijgt, zou ik het verschil niet zien.’
Nu kon Storm zijn lach niet meer inhouden.
‘En, o ja, nog even twee kussentjes onder
je shirt doen.’ Hij legde één hand op zijn borst
om aan te geven waar die moesten komen
en boog daarna over het stuur van het lachen.
Stijn schudde zijn hoofd. ‘Jij ziet jouw moeder
nu voor je met mijn hoofd op haar lichaam. Of niet?’
Storm kon niet meer antwoorden vanwege de lachbui.
Hij veegde de tranen van zijn wangen.
‘Hèhè,’ zei hij na een tijdje. ‘Was me dat lachen.’
‘Nou, joh, dat was grappig.’ Stijn stopte even
voor een auto die van rechts kwam
en fietste daarna voor Storm uit het sportcomplex op.
‘Maar nu heb ik nog steeds geen antwoord
op mijn vraag.’ Storm zette zijn fiets op slot.
Stijn had dat al gedaan en stond op zijn vriend
te wachten. ‘Dacht je dat je dat nu nog kreeg?’
Storm haalde zijn schouders op.
‘Dan app ik Dirk-Jan wel even.’
‘Je gaat toch niet de trainer appen?
Wat moet die dan wel niet van je denken?’
Storm voelde in zijn zakken.
‘Hm, mijn mobiel ligt nog thuis.’
‘Jouw mobiel ligt altijd thuis.’ Stijn deed even
zijn ogen dicht. ‘We moeten om halftwee
bij het stadion zijn, om halfdrie is de laatste
rustige training en daarna wordt de selectie
bekendgemaakt voor de wedstrijd tegen Sparta ’43.’

‘O?’ Storm stopte zijn fiets sleuteltje in zijn portemonnee. ‘Moeten we tegen Sparta?’ Stijn trapte er dit keer niet in. Hij kon zich niet voorstellen dat Storm serieus was en niet wist dat ze tegen hun aartsrivaal en grote concurrent voor het kampioenschap moesten spelen.

Ze stonden twee punten achter en na de wedstrijd van morgen stonden er nog maar twee wedstrijden op het programma.

Dus een overwinning was absoluut nodig.

‘Even kijken op welk veld de D1 speelt.’

Stijn liep de kantine in en ging naar het bord waar de wedstrijden op stonden die vandaag gespeeld zouden worden. Hij liet zijn vinger langs de wedstrijden gaan. ‘Zozo, veld 1.’

Storm was bij de deur blijven staan en vond dat blijkbaar niet zo gek.

‘Wij speelden toch ook altijd op veld 1 toen we in de D1 speelden?’

Stijn kwam naar Storm toe lopen. ‘Niet altijd, hoor. Ik herinner me nog wedstrijden in ons kampioensjaar tegen DOB en De Adelaars, die we op het tweede veld speelden.’

‘O?’ Storm trok zijn mondhoeken naar beneden.

‘En hebben we die wedstrijden gewonnen?’

‘Met 4-1 en 3-0. Weet je dat echt niet meer?’

Storm schudde zijn hoofd.

‘Nee. Ik was zeker de uitblinker toen?’

‘Ja, Storm, jij speelde de sterren van de hemel.

Je scoorde alle goals en hield achterin alles tegen.

En, o ja, je stopte ook nog een strafschoep.’

Storm grinnikte.

‘Dacht ik al. Wedstrijden zoals alle andere.’
Ergens in het hoofd van Stijn zaten
zo veel wedstrijden. Thuis had hij een paar schriften
volgeschreven met details van alle wedstrijden
die hij tot nu toe gespeeld had. Dat hield hij
al bij vanaf de F-junioren. Maar die schriften
had hij niet nodig om herinneringen op te halen.
Hoe anders was dat bij Storm. Die was,
bij wijze van spreken, een wedstrijd alweer vergeten
nadat het laatste fluitsignaal geklonken had.
De twee vrienden gingen langs de kant van
het veld staan, aan de overkant van de tribune.
Al snel hadden de spelers van beide D-elftallen
in de gaten dat er twee spelers van Kick ’69
langs de lijn stonden. Die van FC Rapitas
waren er inmiddels wel aan gewend, maar de spelers
van de tegenstander wezen opgewonden in de richting
van de twee grootste talenten van het land.
‘Hé, kijk daar.’ Stijn wees naar het doel.
‘Ken je die nog?’
Storm keek in de richting waar Stijn naar wees.
‘Die doelman van VFC? Hoe moet ik die nou kennen?’
‘Nee, joh, die jongen die achter het doel langs loopt.’
Storm keek nog een keer. ‘Met die lange
zwarte haren en met die zwarte kleren aan?’
‘Volgens mij loopt er maar één iemand,
dus hoeveel keus heb je?’ vroeg Stijn.
Storm haalde zijn schouders op. ‘Het kon toch ook
het vogeltje zijn dat op de lat zit, of die muggen
die daar in de lucht dansen?’
‘Ja hoor, Storm. Maar weet je nou wie dat is?’
Storm kneep zijn ogen half dicht en wachtte tot

de jongen de hoek bij de cornervlag om kwam en hun richting op liep.

‘Hij heeft zwarte laarzen aan.’

‘Je rekt tijd,’ zei Stijn.

‘Nee, ik weet niet wie dat is.’

‘Dat is Bas.’

‘Bas?’ Storm deed zijn armen wijd. ‘Welke Bas?’

‘Bas de Witte.’

Storm draaide zijn hoofd weer in de richting van de jongen. ‘Nee, joh, de Bas die bij ons in de klas zat op de basisschool? Dat lieve jongetje dat meteen begon te huilen als je boe of bah tegen hem zei?’

Storm ging zachter praten omdat Bas dichterbij kwam.

‘Ik ben benieuwd of hij ons ook nog herkent.’

Stijn fluisterde bijna.

‘Natuurlijk herkent hij ons. Wij hebben onze haren niet laten groeien en geverfd. En onze namen staan zowat iedere week in de krant met een foto erbij.

Als je bij zo iemand in de klas hebt gezeten, weet je dat toch?’

Storm draaide zijn hoofd van de jongen af.

‘Of hij moet niets om voetbal geven.’

‘Dat doet hij wel,’ antwoordde Stijn.

‘Hij is lid van de voetbalmaffia.’

‘De voetbalmaffia?’ Storm schoot in de lach.

‘Wat is dat?’

Stijn hield zijn mond omdat Bas te dichtbij was gekomen. Starend naar het veld lieten de jongens Bas achter zich langs lopen. Een meter of twintig verder stopte hij en keek hij ook naar de wedstrijd, die een paar minuten oud was.

‘Lees jij weleens een krant of een nieuwssite op het internet?’ vroeg Stijn. ‘Daar heeft het uitgebreid gestaan. Ze denken dat het elftal van de A3 van De Stieren een dekmantel is voor allemaal kleine criminelen. Overal waar ze komen, wordt uit kleedkamers gestolen en ook op het complex van sv EMS is het regelmatig raak. Maar ze kunnen niets bewijzen.’

‘O, echt?’ Onbewust keek Storm in de richting van Bas. ‘Hij komt hierheen.’

Stijn moest zich bedwingen om niet opzij te kijken.

‘Kijk eens aan,’ begon Bas toen hij bij de jongens angekommen was. ‘De beste voetballers van Woudorp lopen hier zomaar in het wild.’

‘Hoi Bas,’ groette Stijn zijn oude klasgenoot.

Storm zei niets.

‘Ik zou jullie bijna om een handtekening vragen.’

Bas grijnsde.

Stijn glimlachte. ‘Hoe is het met jou?’

Hij zag dat Bas langs hem heen naar Storm keek, die het negeren volhield.

‘Wel goed.’

En met jullie gaat het ook goed, lees ik regelmatig.’

‘Zeker.’ Stijn voelde zich ongemakkelijk vanwege de houding van Storm. Hij wist wel dat Storm een hekel had aan mensen die oneerlijk waren en dat hij dan nukkig kon reageren. Maar Bas had hun niets misdaan, dus Stijn vond het overdreven om nu zo te doen.

Bas legde een hand op Stijns schouder.

‘Geniet er maar van.’

Voor je het weet, is het allemaal voorbij.’

